

Сяргей Мяшчанаў

**Масты
надзеі
веры і кахання**

Сергей Мещанов

Масты надзеі веры і кахання

«Автор»

2026

Мещанов С. А.

Масты надзеі веры і кахання / С. А. Мещанов — «Автор», 2026

Хто нарадзіўся, той памрэ, Бог жыццё даў, яго і забярэ, але няўстанна дзень за днём з надзеяй у заўтра па ступяням ідзем.

© Мещанов С. А., 2026

© Автор, 2026

Содержание

Раздзел 1	5
Ода гораду	5
Не кажы бывай (раманс)	7
Песня пра Гродна	8
Не кажы "бывай"	9
Не гуляй са мной	10
Восень	11
Наш Бог	12
Богдан	13
Для цябе	14
Усё гэта было	15
Любімы Гродна	16
Дама сярэдніх гадоў	17
Звязда Айчыны	18
Няма нічога прыгажэя Беларусі	19
Толькі ты	20
Я аб такім каханні марыла	21
Судьба	22
Скажы мне толькі да	23
Твая звязда	24
Шанц	25
Я, для цябе	26
Скажы мне да (песня)	27
Гаўрылу (прысвячаецца)	28
Звязда Айчыны па імені Расія	29
Звязда	30
Жаданы	31
Айчына з назвай Беларусь	32
Конец ознакомительного фрагмента.	33

Сергей Мещанов

Масты надзеі веры і кахання

Раздзел 1

Ода гораду

Нішто не вечна ў мітусні мірскай:
Ні люты холад, ні пякучы зной,
Навекі звязаны ззяючай звяздой
Толькі рай нябесны і зямной.

Дарога ў рай на нябеса –
Жыватворная і чыстая раса.
І да апошняга глытка – асалода,
Для тленнага жыцця – узнагарода.

Дарога ў рай зямной
Напоўнена надзеяй і тугой,
І жыццёваю турботай няпростой.
Дарогу самі выбіраем мы.

У старажытным Гродне
Прыемна жыць і адпачываць.
А ў слаўным Гродне
Дыхаецца свабодна!

Касцёлы, цэрквы, стадыён,
Каложы мудрай перазвон –
Непаўторны, дзіўны сон,
Мая любоў вам і паклон.

Тут бацька – Нёман з-пад Замкавай гары
Пра час мінулы гаворыць.
Старадаўніх вуліц каменны насціл
Наладзіць на мажор, дадасці сіл.

Пячатка аленевага герба,
Што падарыла гораду судьба,
І аблічча бягучага аленья –
Застануцца стагоддзям і пакаленням.

О, Гродна! Ты – горад-рай,
Дзе людзі радуюцца і пакутуюць,
І ў гонар твой і песні, і вершы складаюць.

«15» сакавіка 2007 г.

Не кажы бывай (раманс)

Не кажы бывай, скажы мне да пабачэння,
І гэту фразу мне пачуці дай,
Ты не спяшай наблізіць расставанне,
І не гасі цудоўнае жаданне.

Не кажы бывай, скажы мне лепшы прывітанне,
Да рукі маёй ты пяшчотна дакраніся,
Ты абдымі мяне, любі і валодай,
Каб нашы душы да неба ўзняліся.

Не кажы бывай, скажы мне я зразумею,
Адкрыю шлях я да сэрца твайго,
Яго ззянне лепшы цёплых слоў,
Яно мне дасць надзею і любоў,
Чым незваротнае бывай.

Не кажы бывай, скажы мне да пабачэння,
Кабы застацца ў зорным ачаканні,
Шчаслівага і блізкага спаткання,
З любімым абліччам зачаравання,
Не кажы бывай.

«15» ліпеня 2007 г.

Песня пра Гродна

О старажытны Гродна, наш аплот зямлі роднай,
Любіць і жыць даеш нам, дадаючы сілы,
І песні ў гонар твой напоўнім мы хвалою,
І хай ляцяць, высокім клінам жураўліным.

Брукаваных вуліц адлюстраванне вякоў,
Бліснуўшае адвагай дзедаў і бацькоў,
І герб імклівага бягучага аленя –
Прамчацца скрозь гады, праз вякі і пакаленні.

Касцёлаў і цэрквоў ззянне купалоў,
Як дзіцячы, салодкі сон нагадае пра былое.
Пральеца рэхам, пяшчотных матчыных слоў,
Клічны звон, клічны звон калакалоў.

Любімы Гродна над Нёманам-ракой,
Ты стаў святою крынічнаю вадой,
Жыватворнаю і чыстаю расою,
Надзеяй нашай і людской судьбою.
«15» ліпеня 2007г.

Не кажы "бывай"

Не кажы "бывай", ты рай зямны паабячай,
І калі гэта крык душы пачуці дай,
І не спяшайся наблізіць развітання час,
З табой застацца дай мне шанц.

Не кажы "бывай", ты мне скажы – я зразумею,
Адкрыю шлях да сэрца свайго,
Яго ззянне лепш за словы, дасць мне надзею і любоў
Чым слова незваротнае, бывай, любоў.

Не кажы "бывай", скажы мне "да сустрэчы",
Каб быць мне ў зорным ачаканні,
Шчаслівай і блізкай нам сустрэчы,
З любімым аблікам зачаравання.

Не кажы "бывай", скажы мне "прывітанне",
Ты абдымі мяне, любі і валодай,
Каб нашы душы саладкасна,
Абняўшыся да раю ўзняліся.

«15» ліпеня 2007 г.

Не гуляй са мной

Не гуляй са мной, ты не гуляй,
Паміж намі, ты кагосьці выбірай,
Калі хочаш, я табе скажу,
Ці лепшы, наваражу.

Твой сакавіты пацалунак дазволіць мне ўразумець,
Скончыў ты са мной гуляць,
Твой сакавіты пацалунак смачней за мёд, смачней за грушы,
Ён бальзам лячэбны для нашых душ.

Хоць наша жыццё, сама гульня,
І ў ёй нам усім даводзіцца гуляць,
Цябе я таксама буду выбіраць,
Пра гэта позірк мой можа расказаць.

Гульня на скрыжаванні жыццёвых дарог
І ў ёй ты, і паляўнічы, і спакуслівы ігрок
Я цвёрда веру ў свой шчаслівы рок,
Што я, на скрыжаванні не запасны ігрок.

«17» кастрычніка 2007 г.

Восень

Нас восень чакае ля самага парога,
Яна нам падрыхтоўвае ўсе прыгажосці года,
І прыгажосцю восеньскай прырода паразіў,
Адкрые дзверы ў госці запрасіў.

Восень залатая, ты заўсёды такая,
Малінавы захад і залаты расвет,
Ты нам прапануеш дарагі браслет,
Яго з надзеяю прымая, любімым дорым абдымая.

Восень, восень, восень залатая
Любуемся табою позірк не адрывая,
Асенніх лісцяў прыгажосць усе заўважаюць,
Калі яны з зямлёю, падая, гуляюць.

Тваіх дарожак, залаты кавёр,
Вянчае, пазалочаны, ліствы шацёр,
Нас з абдымкаў восень выпускае,
Гатуе сустрэчу зноў, з золата аплату прадлагая.

«17» кастрычніка 2007 г.

Наш Бог

Сусвет, зямля, лёс, свабода,
Ім дадзена родная, жаночая прырода.
Усё гэта сатварыць спачатку мог,
Толькі Усюдыісны і Усемагутны Бог.

Каб было меншы на зямлі клопот,
На зямлю Усемагутны паслаў мужчынскі род.
І ў працягу чалавечага роду,
Усім пажадаў здароўя, жыцця і даходу.

Для стварэння зямнога раю,
Усім дадзены зарок – працаваці рук не пакладая.
Узнагародай стане нам патом,
Зямны, шчаслівы, бацькоўскі дом.

У клопатах і трудах усю жызн мы прабывая,
Молім Госпада хаваць яе, спасая.
О, Госпадзі, пашлі на Зямлю благадаць,
Каб нам хаваць яе і памнажаць.

«17» кастрычніка 2007 г.

Богдан

Я цябе ў Бога вымаліў, выпрасіў, выстрадаў,
Каб жыў ты на зямлі роднай, радаваў.
У жыцці нам судьба дала тебя,
На шчасце, мілым ангелам храня.

Твой вобраз у думках, марах прадстаўляя,
Сустрэчы я чакаў з табой, сузор'і ўмаляя.
І з неба белакрылым аістам парыўшы,
На зямлю ён прынёс цябе, нам падарыўшы.

Ад сіл нябесных нам падан,
Быў хлопчык з імянем Богдан.
Роднае імя Богам дан,
Гучы ў душы Богдан, Богдан.

Дзе б ні быў я,
Сярод зямлян ці марсіян,
Свяці, ззяй мая звязда Богдан,
Гучы заўсёды Богдан, Богдан, Богдан.

«17» кастрычніка 2007 г.

Для цябе

Планета з ім'янем Зямля,
Уся, толькі для цябе.
Акіяны, рэкі і мара,
Усе толькі для цябе.

Ззяе золатам зара,
Мару і радасць нам дара.
Палёт працяглы жураўля,
Усё гэта, для цябе.

І след каметы ў нябёсах,
Для ўпрыгожання ў вачах.
Янтарных бус марскі прыбой,
Для шчасця побач быць з табой.

Я з неба кроплямі дажджу,
Пральюся на зямлю к цябе.
Любоў, пяшчоту, сэрцам заходжу,
Іх перадам, я толькі для цябе.

«17» кастрычніка 2007 г.

Усё гэта было

У цудоўным сне мне яўна снілася,
Што жыццё маё зноў паўтарылася,
І пасля доўгай зямной разлукі,
Адчайна бягу, да любай маці я на рукі.

Але рук жаданы зорны след,
Ззянуў у адказ, нібы камеце свет,
Зямля юлой імкліва круцячыся,
Нам напаўняе жыццё ні ў чым не паўтараючыся.

Я памятаю, усё гэта было, кудысьці дзяцінства ўхадзіла
Так марылася пасталець і птушкай у неба ўзляцець,
Лёсам кожнаму дано роднае месца,
Каб яно зноў, мару з дзетства магло нам паўтараць.

Я памятаю ўсё гэта, было, было, было
І па зацямненні нябёсаў мне сонца не свеціла,
А позірк любімых вачэй з раю, мне яркім сонцам засіяла,
І душу доўга мне цяплом журбы так сагравала.

«1» лістапада 2007 г.

Любімы Гродна

Ненаглядны, сэрцу мілы,
Край гродзенскі, непаўтарымы,
Прыроды беларускай чароўнае стварэнне,
Ты рай зямны, даючы незямное натхненне.

Паркі, храмы векавой пары,
Высокае прадмесці замкавай гары,
Усё ўвасобілася ў слаўным Гродна,
І ў ім живеца, дыхаецца свабодна!

Ты нібы старажытнай вытрымкі віно,
Даш надзею і хатняе цяпло,
Яго пакаштаваўшы ў жыцці раз –
Чакаеш сустрэчы на другі заказ.

Любімы горад, у табе адным,
Мой дом, табою захаваны,
І бацькоўскі непарушны дом,
Дзе мы па волі Госпада живём.

«19» лістапада 2007 г.

Дама сярэдніх гадоў

Калі ад ночы знікае след,
Прыходзіць уластаваць рассвет,
Прырода патрабуючы вазврат,
На змену дню дае закат.

За юнасцю выходзіць у свет,
Джаконда, дама сярэдніх лет,
І ў песні жыцці будзе спет,
Бліскучы, аксамітавы куплет.

Позірк томны кінуў удаль,
Гадоў пражытых крыху жаль,
А шыю абвіваючая шаль,
Так просіць аперцісь на раяль.

На шляпцы замацаваная вуаль,
Для сустрэчы, калі да яе прыйдзе пячаль,
І блік яе цудоўнага ліца,
Нельга ўбачыць да канца.

«21» лістапада 2007 г.

Звязда Айчыны

Зямля па кругу нас урашчае,
Яе кручэння ніхто не заўважае,
Усё доўжылася мільёны лет,
І гэтаму руху, спынення нет.

Планету - Зямлю населяем мы, земляне,
У касмічных прасторах мы, міране,
У астральнай бездані небасвода,
Звязде Айчыны, ёсць месца кожнага народа.

І дні змяняюцца начамі,
А лета і зіма гадамі,
Урэмя ўластвуе над намі,
Урашчая нас з Зямлёй кругамі.

Не павярнуць нам урэмя вспяць,
І мінулым пакаленням зноў не ўстаць,
Змену пакаленняў будзе асвятляць,
Звязда Айчыны, ёй у вяках сіяць!

«27» лістапада 2007 г.

Няма нічога прыгажэя Беларусі

Няма нічога прыгажэя Беларусі!
І калі ў казку акунусь я,
У салодкае-ружовае дзяцінства вярнуся,
Я гэтай радужнаю марай не наслажуся.

Яе вады азёрнай, крыштальнай чысціні,
І беларускай адкрытай, душэўнай дабрыні,
П'яняшчы арамат траў і лясоў,
Не ізмяніць з цячэннем вякоў.

Я буду белым аістам высока кружыць,
І, краіна любімая, табою даражыць,
Няма шчасця большага, чым у Беларусі жыць,
Ты, ангелам захоўваная, мне без цябе не быць.

Няма нічога прыгажэя Беларусі!
Яе азёр жамчужныя бусы,
Сіяюць адраджэннем у небясах,
І захоўваюць цяплыню ў сэрцах.

«3» снежня 2007 г.

Толькі ты

Я і ты, два бакі адной судьбы
Ты, увасабленне маёй мячты,
Мару ў лёс мы можам пратварыць,
Калі любоўю будзем даражыць.

Ты, удыхнула жыццё ў мае мячты,
На свеце, пчасце, толькі ты,
Каб у мяне гуляла кроў,
Ты падары сваю любоў.

Толькі ты свабоду можаш даць,
Каб я крылатым ангелам па небе мог лятаць,
Толькі ты, святою ў жыцці стала,
Мне з неба зорачку дастала.

Твая непаўторная краса,
Для адраджэння сузор'яў у небясах,
Каб доўжыўся ў бясконцасці палёт,
Да цябе ляцець, я буду гады напралёт.

«7» верасня 2007 г.

Я аб такім каханні марыла

Я аб такім каханні марыла,
Як у салодкім сне я ластаўкаю лёгала,
У нябесным акіяне мільён дарог,
Сваю мне сустрэць ты дапамог.

Шчаслівы случай нам любоў знайшоў,
Як ангел ён з нябёс сышоў,
І крылы даў, каб мы, пара,
Неслі каханне праз даліны і мара.

Я аб такой любові мячтала,
І як лісток бярозы, на ветры я трапятала,
То як стрэміцельны паток я сілы ветру надавала,
Ад усіх нянасцій і трывог я ў ёй выратавання зноў шукала.

Я аб такім каханні марыла,
Яе іскра, як сонечнае зарыва,
І ноччу становіўся дзень,
За ёй я следую як цень.

«10» верасня 2007 г.

Судьба

Хай кажуць: судьба – зладзейка.
Пругка ўецца, нібы змейка.
Пры сустрэчы ўзяць яе баяцца.
Дарогу саступіць стрымяцца.

Хай кажуць: судьбу не выбіраюць.
І з ёй не ласкава гуляюць.
За гэта атрымліваюць інагда,
Драпіны і шрамы на гада.

У жыцці і судьбы адна дарога.
Звернеш з яе – судьба пакарае строга.
У дарозе жыцці прама праскакаць,
Судьбу ў цугле нам трэба намертва трымаць.

Судьба, захоўвай мяне, сваімі чарамі паланя.
А я захоўваю цябе, як мілы твар, любя.
На шчасце, у рукі я яе вазьму,
Каб не ўпасці на жызненым скаку.

«15» верасня 2007 г.

Скажы мне толькі да

Скажы мне толькі да,
Каб быць з табой, на доўгія гады,
З сіяннем глаз тваіх, сустракаць расвет,
На свеце шчасця большага, павер мне, нет.

Тваіх бяздонных сініх глаз улыбка,
Стралай любові мяне пранізала пылка,
У жыцці ёсць святая зямная благадаць,
Світанкі і заходы з каханай радасна стракаць.

І калі павярнуць усё ўрэмя ўспяць,
Цябе пылінкай я б ляцеў шукаць,
А калі б не хапіла мне зямных дарог,
Пераадолеў бы Млечны Шлях і Казярог.

Для шчасця ў жыцці інагда,
Хапае проста, слова "да",
Скажы мне толькі да,
Каб мы расталі ва льдах.

«28» верасня 2007 г.

Твая звязда

Няхай на зямлі нішто не вечна, не,
Звязды далёкай негасімы свет,
Прайшоўшы перашкоды ўсіх планет,
Твой шле прывет, мне ў мільёны лет.

Імгненні стрэчы, у мільёны лет,
Праходзяць хутка, як узыходзе рассвет,
Сіяні звязды, твой пяшчотны ўзгляд,
Мне сілы дасць, калі прыйдзе закат.

Пакуль на небе ёсць палёт планет,
У нас, ні расставанняў, ні развітанняў нет,
З любімым лікам я сустрэчы жду,
Калі на небе, я тваю, звязду знайду.

Ты над зямлёй, заўсёды ззяй,
Сваіх нашчадкаў асвятляй,
Кабы нястомна многа лет,
Яны твой зорны члі завет.

«1» кастрычніка 2007 г.

Шанц

Нам у жыцці выпадае і не раз,
Скарыстаць ці ўпусціць апошні шанц,
І ў жызненым забегу важна асазнаць,
Калі яго нам эстафетаю прыняць.

Каб праз цяжкі і да зорак узлятаць,
Зямному чалавеку трэба шмат што знаць,
Праца і забота круглы год,
Шанц даюць на дасягненне ўсіх высот.

Скарыстаў на шчасце ў жыцці шанц,
Судьба дае нам свой аванс,
Прыняў і аплаціўшы ўсё па іх счатах,
Мы ўдзячны, пражытым гадам.

Друг другу шчасця і здароўя мы жадаем,
Свой шанц на гэта, у жыцці мы захаваем,
Судьба на адлегласці трымае нас,
І правярае наш апошні шанц.

«15» лістапада 2007 г.

Я, для цябе

Твая любоў мне жызнь дала,
Яе захоўвая, з самага пачала,
Напоўню ветразі любові, ля нашага прычала,
І ў акіяне пачуццяў малюся, кабы мачта не ўпала.

Змяняа акіяны і мара, мы пачуцці не мяняем,
А насуперак тайфунам і штормам, іх умацаваем,
Стыхія нас праверыў на разлуку,
З пакорай, у госці запрасіў, працягне руку.

Ветразі любові па ветры распушчу,
І ў плаванне цябе адну, я, не пушчу,
Ветрам стану, каб апяць,
Локаны валос тваіх ласкаць.

На ветразях любові палёт мы савершым,
Да гор заснежаных, іх заоблажных вяршынь,
І сняжынкой упаду табе на грудзь,
Каб развеець боль і грусьць.

«22» лістапада 2007 г.

Скажы мне да (песня)

Ззяе золатам зара,
Мару і радасць нам дара,
Палёт высокі жураўля,
Усё гэта толькі для цябе.

І след каметы ў нябёсах,
І слёзы радасці ў вачах,
Янтарных бус марскі прыбой,
Усё гэта для цябе адной.

Для шчасця ў жыцці інагда,
Хапае проста слова да
Скажы мне да, да, да, да, да,
І будзем разам мы ўсягда.

Планета з імем Зямля,
Усё гэта толькі для цябе,
Усе акіяны і мора,
Усё гэта толькі для цябе.

На небе мільёны звёзд,
Я палічу іх для цябе,
І з неба кропелькі даждзя,
Я збяру іх для цябе.

Для шчасця ў жыцці інагда,
Хапае проста, слова да,
Скажы мне да, да, да, да, да,
І будзем разам мы ўсягда.

«1» студзеня 2008 г.

Гаўрыілу (прысвячаецца)

Любы, дзядуля, Гаўрыілушка, айцец.
Твой вобраз – суцяшэнне для сумуючых сардец,
Ты ў жыцці з ласкай гаварыў пра маму, дарагая,
Ляці і к звёздам разам з ёй дарогай раю,
Архангела Гаўрыіла вечна праслаўляя!

«01» студзеня 2008 г.

Звязда Айчыны па імені Расія

Звязда Айчыны па імені Расія,
У любові табе я прызнаюся пад небам сінім,
Любоў да Расіі вышэй усіх граніц,
Яе нясуць нам стаі пералётных птіц.

Расійскія прасторы шырэй за ўсіх палей,
Яны ў вачах і душах тваіх дзяцей,
У шагаючых грымотах майскіх гроз,
І ў ціхім шалаху, вясною плачучых бяроз.

Звязда Айчыны па імені Расія,
Любіць і жыць, ты надаеш нам сілы,
У табе адной мы шукаем вылячэння,
Ты незямная крыніца, зямнога надыхнення.

Нараджэнне ў Расіі дзеда і атца,
Так асвятчае ўнука з праўнукам сэрца,
Звязда Айчыны па імені Расія,
У вяках ззяй на небе сінім!

«14» студзеня 2008 г.

Звязда

Многія паэты нам лукавяць,
Кажучы, што небам звёзды правяць,
Што звёзды падаюць з нябес,
І Зямлі даруюць мір чудес.

Чудеса мы памятаем з міра дзецтва,
У які радасна зноў здзяйсняем бегства,
Вядзе па жыцці нас ўсягда,
Ззяя, а не падая звязда.

«15» студзеня 2008 г.

Жаданы

Толькі пра цябе я мару няістомна,
І пра сустрэчу нашу ў холад ілі зной,
Ты для мяне заўжды любімы і жаданы,
На белым свеце ты адзін такой.

З надзеяй, сустрэч чакаю мой жаданы,
Світанкам раннім, мяне разбудзіць вобраз твой,
Тут на Зямлі ты богам даны,
Дакраннем лёгкай, я не парушу твой спакой.

Не ў сілах захаваць я пачуццяў сваіх,
У душы маёй іх хопіць на дваіх,
Я сэрцам перадам іх для цябе,
А ты, каханы мой, жадай мяне.

Патрэбны лі табе мае маляшчыя прызнанні,
Ці ты іх прымеш з адкрытаю душой,
Я аб адным прашу, каханы і жаданы,
Не сыходзь, пабудзь яшчэ са мной.

«8» лютага 2008 г.

Айчына з назвай Беларусь

Звязда Айчыны з назвай Беларусь,
Цябе люблю я і нястомна ганарусь,
Тваё ззянне ў зорнай бездні небасходу,
Нясе нам свет, цяпло, свабоду.

Родная, беларуская зямля, мяне ўзрасціла,
Для жыцці, радасці, любові мне дала сілы,
На твой высокі незгасальны свет,
Ляцець з любоўю буду мільёны лет.

Жыццё ўсім дае паняць,
Не павярнуць нам урэмя ўспяць,
Змене пакаленняў у вернасці клянусь,
Звязда Айчыны з назвай Беларусь.

Хай будзе шчасліва краіна родная,
Я ўмаляю Госпада захоўваць яе, спасая,
О, Госпадзі, пашлі на нашу зямлю благадаць,
Каб захоўваць яе нам усім і памнажаць.

«10» студзеня 2008 г.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.